|| prologi.. || Katuvalot syttyivät yksitellen kaupungin hiljentyneiden katujen yllä valaisten lumettoman talven tuomaa pimeyttä. Tärisevät kädet ottivat tukea kujan seinämästä nuoren miehen noustessa ylös kivitykseltä seinän vierestä. Hän ei tiennyt paljon kello oli tai mikä päivä oli, hän ei tiennyt mitään. Nuorukainen ei katsahtanut jalkoihinsa eikä käsiinsä, vaikka tiedosti jonkin tahmean peittävän kämmeniään. Hän tiesi sen olevan verta, viattoman verta jonka ei olisi tullut ikinä kohdata sellaista loppua minkä koki. Hän hätkähti ja katsoi katuvaloja väsynein silmin, silmin joita kirveli. Mies aukaisi suunsa syvään huokaukseen, alkaen sitten ottamaan askelia kadulta pois, hän antoi jalkojensa johdattaa itseään pois kaupungista, joen rannalle katumuksen painon painaessa hartioitaan lyttyyn. Mies jäi katselemaan joen törmälle kuinka tähdet heijastuivat tummasta vedestä, hän pohti montakohan henkeä tuo kyseinen joki oli ottanut itselleen. Hän asteli rauhallisesti lähemmäksi rantaa ja laski kätensä epäröiden kylmään veteen antaen veden puhdistaa sen naisen veren käsistään, naisen joka oli rakastanut häntä, naisen jota Seth oli rakastanut. Mies räpäytti silmiään, puri hampaansa yhteen ja alkoi pesemään käsiään pystyttäen muuria mieleensä. Muuria, joka eristi tämän iltaiset tapahtumat ja muistot naisesta hänen muista ajatuksistaan. Se oli hirveää työtä. Hän halusi muistaa, muttei halunnut kohdata totuutta. Totuutta siitä, että jokin jota hän rakastaa on poissa. Totuutta siitä, että joku jota hän rakastaa on poissa. Totuutta siitä, että joku jota hän rakasti on kuollut.